

Новий мюзикл
Київського
муніципального театру
опери і балету для дітей
та юнацтва
«Жив собі пес...»

ВОВК ПОГРОЖУВАВ — І ЗАСПІВАВ

Людмила ОЛТАРЖЕВСЬКА
Фото Геннадія ГЛАВІЦЬКОГО

Серед найулюбленіших вітчизняних мультиків уже кількох поколінь — легендарний «Жив-був пес», який за українською народною казкою зняв художник Едуард Назаров. Шалену популярність тій анімаційній історії про вигадливого пса певним чином забезпечив сам автор, який до цієї роботи поставився дуже відповідально: аби правильно відтворити український побут, спеціально вивчав українську історію, фольклор, архітектуру, а українські пісні віднайшов у столичному Інституті етнографії та фольклору.

Із того часу минуло тридцять п'ять років. І ось уже інший Назаров, Володимир, узявся переповісти відомий сюжет у жанрі мюзиклу. Після перших показів стало зрозуміло, що і на виставу «Жив собі пес...» чекає тривале й успішне майбутнє.

«Ідея написати таку оперу виникла у моєї дружини Лідії Архангельської, — розповідає Володимир Назаров, — після того, як у книжковому магазині вона побачила книжку з українською народною казкою «Про Сірка». Ідея мені видалася настільки цікавою, що я запропонував своєму другові Петру Мазі написати віршовану п'єсу українською мовою. Над

цієї виставою ми працювали минулого літа упродовж місяця».

Побоювання з приводу того, що порівнянь із мультфільмом не уникнути, якщо й були, то доволі швидко розвіялися. «Тут майже вся музика — оригінальна, — запевняє Володимир Назаров. — За винятком лише двох українських народних пісень — «Ой, там на горі», якою розпочинається вистава, та «Ой, лопнув обруч». І ми, звісно ж, відштовхувалися від традицій: «Наталка Полтавка», «Запорожець за Дунаєм» — було до кого звертатися за порадою».

Петрові Мазі вдалося і традицій не зрадити, і переповісти цю казку відповідно до вимог жанру. Його вірші смачно, природно і з гумором ілюструють отой самий побут, який вишукував для свого мультфільму Едуард Назаров. Коли Бровко виводить: «Із вікна пахне борщ і шматок свинини, а мені знов на дощ люто ломить спину. А колись я цуциком ріс...», глядач не лише переймається співчуттям до нещасного песика, а й мимоволі починає прийохуватися.

Художник-постановник Людмила Нагорна, облаштовуючи виставу зовнішньо, вирішила зробити ставку на іронію — і не

помилилася. А тому на сцені, де превалює український класичний костюм у різних варіаціях, стоїть велике дерево, на якому одночасно ростуть яблука і груші. Акуратні хатки наче підвішені до неба — вони немов розступилися перед тими драматичними подіями, які розгортаються на землі. Собака буде тут перетворюється на трибуну правосуддя, вишиваний рушник є покізовим варіантом прокурорської манишки, а огрядний вовк із кулоном у вигляді щелепи одягнутий у модну шкірянку...

...Однією з найвідоміших фраз мультфільму є, звісно ж, знаменита погроза Вовка «Счас спою», яку він виголошував під столом, обпершись на коліно якогось молодіжця. Тут він, завдяки жанру, відірвався на повну. Мюзикл уже зібрав кілька аншлагов і продовжує набирати оберти, повністю виправдовуючи бажання авторів бути цікавим для тих, кому «від трьох і до ста трьох». Тож якщо ви плануєте сімейний візит до театру — «Жив собі пес...» прекрасно вписується.

«ЖИВ СОБІ ПЕС...» — 9 КВІТНЯ

Пес — Олександр Монастирський,
Вовк — Сергій Макієнко

